Люде добрі! Пожалійте
Бідолашного пііту,
Що від горя, від наруги
За слізьми не бачить світу.
Розкажу вам все. Учора
Я зайшов собі в крамничку,
Щоб на вечір запастися —
Лойову купити свічку.
І гидкий, поганий крамар
(Чи бува що в світі гірше?)
Загорнув мені ту свічку
У мої чудовні вірші!
Від зневаги, від досади
Не заснув я цілу нічку.
Боже! У мою поему
Лойову вгорнули свічку!
Ту поему вірш по віршу
Я складав старанно, пильно,
Перелічував трохеї,
Розміряв їх так прихильно;
Розкуйовдивши волосся,
Не одну писав я нічку,—
І в чудовную поему
Лойову вгорнули свічку!
Я, скінчивши ту поему,
Сам відніс її в цензуру,
Сам продав її в книгарню,
Сам продержав коректуру.
Видавець мені за неї
По копійці дав за стрічку,
І в такий утвір коштовний
Лойову вгорнули свічку!
Ні, не хочу більш терпіти
На землі неправди злої!
Хай же смерть мене сховає

Від наруги навісної!
Напишу останні вірші,
Та тоді із моста в річку...
Як? в мої чудовні твори
Лойову вгорнули свічку!
Напишу я в заповіті:
Хай сховають мене в полі,
Хай високий хрест поставлять,
Щоб виднівсь на всім роздоллі.
На хресті ж, на вічний спомин,
Мідну хай приб'ють табличку
І напишуть: "В його твори
Лойову вгорнули свічку".
Київ, 6 січня 1886 р.